

JOB VERMEULEN

A mig camí entre la qüestió de confiança plantejada pel president Carles Puigdemont i el debat de la llei de pressupostos 2017, entre octubre i novembre, el debat de política general era qualificat de pur tràmit per rigorosos analistes de l'actualitat política. El discurs inicial de Carles Puigdemont –que evitava conscientment la paraula referèndum i feia una anàlisi tan solemne com somnolent– semblava confirmar aquesta teoria però només palesava que la seva vàlua dialèctica es demostra en les rèpliques i no en els discursos. L'habilitat de Puigdemont en la improvisació va tornar a engrandir-se davant dels sarcasmes de l'oposició –Inés Arrimadas (Ciutadans) no va esmentar aquesta vegada el *neverendum* que havia encunyat en la moció de confiança– i l'activitat de Junts pel Sí va revifar amb els atacs dels tribunals –el TC contra Carme Forcadell i el Suprem contra

POLÍTICA

El debat que va posar fi al 'neverendum'

El debat de política general del Parlament de Catalunya va acabar amb més concrecions que no esperaven: la majoria de la cambra (Junts pel Sí i la CUP) va votar la celebració d'un referèndum el 2017 i unes eleccions constituents sis mesos després. Catalunya Sí Que Es Pot no hi va votar en contra i va aconseguir els vots de JxSí a la recerca d'un referèndum.

Reportatge d'Àlex Milian

Sessió del debat de política general del Parlament de Catalunya. Els grups de Junts pel Sí i la CUP aplaudeixen en solidaritat amb Carme Forcadell, després que el TC hagi encarregat a la Fiscalia escatir si hi va haver delictes en permetre la votació del procés constituent.

Francesc Homs. La conseqüència va ser un Puigdemont més esmolat i un debat de política general més productiu que mai.

Entre les resolucions que va aprovar la majoria del Parlament n'hi ha una que ofereix un nou escenari de coincidència dels actuals sobiranistes (JxSí i la CUP) amb Catalunya Sí Que Es Pot al voltant del dret a decidir –la qual cosa pot apuntalar la consulta vinculant– i una altra que marca un full de ruta concret, i un final, per al “procés”. Concretament, la resolució pactada per JxSí i la CUP –i sobre la qual CSQP es va abstenir– fixa un referèndum vinculant a celebrar, com a tard, el setembre de 2017, i unes eleccions constituents sis mesos més tard –com a màxim. És públic que Puigdemont prefereix la data del setembre i que la CUP voldria celebrar el referèndum el juny o juliol, però és l'única diferència. Tots dos, i la resolució, així ho diu, estan d'acord que el referèndum ha de ser “una pregunta clara i de resposta binària”. Es crearà una comissió d'experts “pel seguiment del procés d'autodeterminació” i es posa una data a la llei que ha de garantir els drets universals durant la transició: “El Parlament de Catalunya constata la necessitat que el text de la ponència conjunta sobre règim jurídic ha d'estar enllestit abans del 31 de desembre de 2016, i ha de contenir com a mínim la regulació sobre la successió d'ordenaments jurídics, la nacionalitat, els drets fonamentals, el sistema institucional, la potestat financera i el poder judicial durant el període de transitorietat existent entre la proclamació de la República catalana i l'aprovació de la Constitució, així com el reglament de l'Assemblea Constituent”.

Els comuns, podemites i ecosocialistes de Catalunya Sí Que Es Pot es van abstenir defensant un altre model de referèndum però aquesta no-belligerància va permetre que la seva proposta tingués els vots a favor de Junts pel Sí. El referèndum de CSQP reclama un

reconeixement de la UE i un nou intent “davant de l'Estat espanyol per possibilitar la celebració d'un referèndum sobre l'opinió de la ciutadania de Catalunya”. Aquest punt, però, va precedit per un altre que només cita la UE: “El Parlament de Catalunya encoratja i fa seus tots els esforços encaminats a la celebració d'un referèndum que compti en la seva convocatòria, formulació i organització, amb les màximes garanties d'inclusió per al conjunt de la societat catalana, que estimuli la més àmplia participació i que cerqui el reconeixement previ de la Unió Europea i la comunitat internacional, per tal que, d'aquesta consulta, es desprenguin efectes polítics i jurídics reals en concordança amb la voluntat democràtica expressada per la ciutadania”.

Ni el PSC ni el PP ni Ciutadans van voler participar en la votació d'aquestes resolucions perquè les consideren prohibides per una resolució del TC en contra del desplegament de la declaració de desconnexió del 9N.

Tot i això, la productivitat del debat de política general va ser tal que es va aprovar també una resolució, amb l'única oposició del PP, votada per PSC, CSQP, Ciutadans i Junts pel Sí perquè s'elimini el decret que imposa la revàlida a final de secundària i de batxillerat.

El discurs inicial

El president de la Generalitat, Carles Puigdemont, havia estat esquemàtic i rigorós amb només dues sorpreses, en forma d'anunci: d'una banda, la previsió que els pressupostos inclouran una oferta pública d'ocupació de 7.000 places; d'una altra, l'Agència Tributària Catalana preparada per al segon semestre del 2017.

La convocatòria de noves places de funcionaris sembla un ham perquè la CUP voti a favor dels nous pressupostos, tot i que els anticapitalistes ja han dit per activa i per passiva que volen impostos més alts per als que tenen més i uns “pressupostos desobedients”. L'oferta de places de Puigdemont va ser de “2.500

metges i infermers i infermeres; 2.000 mestres; 500 Mossos d'Esquadra; 150 bombers; 300 persones de personal tributari”.

La segona novetat anunciada és la data que la Generalitat podria començar a recaptar tots els impostos: “L'exercici de la recaptació executiva de tots els deutes generats a partir del segon semestre del 2017”.

El president ha explicat quin és l'objectiu del Govern: “Estem posant els fonamentals de la nova Agència Tributària de Catalunya, que gestionarà tots els tributs generats per als catalans i així disposar de la riquesa que genera el país. Estem treballant per tenir uns processos i sistemes informàtics més eficients, una administració més àgil i segura per als contribuents”.

Els portaveus de l'oposició van lluir, en general, discursos precuinats contra les aspiracions nacionals de Junts pel Sí. Especialment el de la portaveu de Ciutadans, Inés Arrimadas, que, efectivament, es va centrar a criticar “el seu projecte de separar Catalunya de la resta d'Espanya” i a acusar-lo de “parlar molt de referèndum i lleis de desconnexió però gens de dependència”, quan Puigdemont no havia dit ni desconnexió ni referèndum ni una sola vegada. El portaveu del PSC, Miquel Iceta, va caure inicialment en el mateix parany, fent referència a un referèndum que no s'havia parlat: “Vostè deia ‘un referèndum acordat’, que jo crec que serà impossible de negociar, entre altres coses perquè ningú voldrà negociar-lo amb un Govern que ja ha dit que l'organitzarà passi el que passi, o un referèndum organitzat pel vice-president Junqueras i el conseller Romeva, mancat, des del nostre punt de vista, de tots els elements que haurien de fer-lo legal, vàlid i vinculant”.

Les resolucions, però, sí que van acabar fent protagonista una altra vegada el referèndum. Ara, però, amb data, pregunta binària i calendari previ. Per no caure en el *neverèndum*. ●